

Sygnatura akt IV U 192/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 11 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w osobie SSR Magdaleny Piątkowskiej

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2021 r. na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ kpc

sprawy z odwołania D. M.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 9 marca 2020 r., znak: (...). (...).270.2020

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Powód D. M. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 9 marca 2020 roku domagając się jego zmiany. W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że jego stan zdrowia kwalifikuje go do zaliczenia do znacznego stopnia niepełnosprawności a ponadto ustalenia, że wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

W odpowiedzi na odwołanie Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wniósł o oddalenie odwołania. W ocenie (...) stopień naruszenia sprawności organizmu powoda uzasadniał zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód D. M. jest upośledzony umysłowo w stopniu umiarkowanym, ponadto cierpi na organiczne zaburzenia osobowości i zachowania. Zaburzenia, na które cierpi powód, mają u niego charakter wieloletni i są dobrze udokumentowane, a ponadto znajdują potwierdzenie w jego linii życiowej.

Aktualny poziom zaburzeń psychicznych wskazuje, że powód jest osobą o naruszonej sprawności organizmu, niezdolną do pracy, wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych w celu pełnienia ról społecznych. D. M. nie spełnia ustawowych przesłanek do zaliczenia go do znacznego stopnia niepełnosprawności, gdyż nie wymaga w celu pełnienia ról społecznych stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Powód jest nie tylko upośledzony umysłowo, ale ma zaburzenia osobowości, które utrudniają mu przystosowanie społeczne i umiejętności efektywnego radzenia sobie z problemami interpersonalnym a także z obowiązkami społecznymi. W codziennym funkcjonowaniu powód jest wycofany społecznie, reaguje nieproporcjonalnie do bodźca, ma niską tolerancję stresu, łatwo się zniechęca i rezygnuje pod wpływem trudności, z tego też powodu pozostaje pod stałą opieką psychologiczną, pedagogiczną, logopedyczną, psychiatryczną. Ma jednak prawidłową sprawność manualną i prawidłową koordynację wzrokowo-ruchową. Jest zdolny do czynności z zakresu samoobsługi, różnych form komunikacji z otoczeniem, mniej jest zdolny do załatwiania spraw domowych, urzędowych, zdrowotnych,

finansowych, gospodarowania pieniędzmi. Ma osłabione poczucie rzeczywistości i ma obniżony podstawowy poziom praktycyzmu i zaradności życiowej. Jest zdolny w stopniu ograniczonym do nabywania nowych informacji i umiejętności. Nie wykazuje zaburzeń typu psychotycznego i nigdy nie wymagał hospitalizacji psychiatrycznej.

Schorzenia, na które cierpi powód są nieuleczalne, jednak przy pomocy specjalistycznych terapii można poprawić zdolności i umiejętności praktyczne a leczenie psychiatryczne organicznych zaburzeń psychicznych może przynieść objawową poprawę stanu psychicznego. Ustalenie stopnia niepełnosprawności powoda oparte zostało o stan zdrowia psychicznego powoda i wynikające z niego ograniczenia. Stan zdrowia fizycznego powoda jest dość sprawny, poważnie somatycznie nie chorował. Jak wynika z opinii psychologicznej z dnia 14 stycznia 2020 roku powód chętnie bierze udział w różnych zajęciach specjalistycznych i formach aktywności grupowej, jest zaangażowany, żywy afektywnie, dostosowany do obowiązujących zaleceń i norm, komunikatywny, otwarcie mówiący o swoich potrzebach, żywy emocjonalnie, łatwo nawiązujący dialog. Są to dodatkowe argumenty przemawiające za tym, że nie może być zaliczony do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Dowód:

-opinia biegłego z zakresu psychiatrii M. Ż. z dnia 20 września 2020 roku (k. 18-26), opinia uzupełniająca z dnia 20 listopada 2020 roku (k.49-54);

-dokumentacja medyczna dot. powoda zawarta na k. 36-41;

-akta (...) w załączeniu.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył co następuje:

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz.U.2020.426 ze zm.) do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.(1.) Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.(2.) Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.(3.) Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.(4.) Zaliczenie do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności osoby, o której mowa w ust. 1 lub 2, nie wyklucza możliwości zatrudnienia tej osoby u pracodawcy niezapewniającego warunków pracy chronionej, w przypadkach:1) przystosowania przez pracodawcę stanowiska pracy do potrzeb osoby niepełnosprawnej;2) zatrudnienia w formie telepracy.(5.)

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, stan zdrowia powoda uzasadnia zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Sąd w tym zakresie oparł się na opinii głównej oraz uzupełniającej biegłego z zakresu psychiatrii- M. Ż. które stanowiły wnikliwą analizę stanu zdrowia powoda, rzeczowo i przekonująco uzasadnioną. Opinie oparte były o badanie powoda, szeroką dokumentację medyczną. Zdaniem sądu biegły w sposób jasny i zrozumiały przedstawił swoje stanowisko. Brak jest przesłanek, które wpływałyby na utratę przez opinie biegłych waloru wiarygodnych dowodów w sprawie. Sąd dał im wiarę w całej rozciągłości jako wyczerpujące i w sposób rzeczowo i przekonująco uzasadnione. Nadto opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak

inne dowody ocenie według art. 233§ 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych. Wprawdzie powód wnosił zastrzeżenia zarówno do opinii głównej jak i do opinii uzupełniającej przy czym stanowiły one jedynie polemikę powoda, z merytorycznym i uzasadnionym medycznie oraz prawnie stanowiskiem wyrażonym w opiniach. Powód w zasadzie powtarzał argumenty podnoszone już w odwołaniu. Biegły szczegółowo odniósł się do wszystkich zarzutów stawianych opinii głównej w opinii uzupełniającej. W ocenie Sądu argumentacja przedstawiona przez biegłego jest przekonująca i w pełni obrazuje stan zdrowia powoda.

W związku z powyższym brak jest podstaw do zaliczenia powoda do znacznego stopnia niepełnosprawności i zmiany punktu 7 wskazań.

Mając powyższe na względzie, na podstawie powołanych przepisów, w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd oddalił odwołanie.